

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 854/2016-10

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 13. decembra 2016 prerokoval sťažnosť [REDAKOVANÉ], zastúpeného advokátkou Mgr. Vandou Durbákovou, Krivá 23, Košice, vo veci namietaného porušenia základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 47 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky, ako aj práv podľa čl. 6 ods. 1 a čl. 13 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd v spojení s čl. 6 Dohovoru o odstránení všetkých foriem rasovej diskriminácie postupom Okresnej prokuratúry Vranov nad Topľou v konaní vedenom pod č. Pd 55/16/7713 a jej prípisom o odložení podnetu z 15. augusta 2016, ako aj postupom Krajskej prokuratúry v Prešove v konaní vedenom pod č. Kd 214/16/7700 a jej prípisom o odložení opakovaného podnetu z 19. októbra 2016 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDAKOVANÉ] o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 2. decembra 2016 doručená sťažnosť [REDAKOVANÉ] (ďalej len „sťažovateľka“) vo veci namietaného porušenia základných práv podľa čl. 46

ods. 1 a čl. 47 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), ako aj práv podľa čl. 6 ods. 1 a čl. 13 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) v spojení s čl. 6 Dohovoru o odstránení všetkých foriem rasovej diskriminácie (ďalej len „dohovor o rasovej diskriminácii“) postupom Okresnej prokuratúry Vranov nad Topľou (ďalej len „okresná prokuratúra“) v konaní vedenom pod č. Pd 55/16/7713 a jej prípisom o odložení podnetu z 15. augusta 2016 (ďalej aj „napadnutý prípis okresnej prokuratúry“), ako aj postupom Krajskej prokuratúry v Prešove (ďalej len „krajská prokuratúra“) v konaní vedenom pod č. Kd 214/16/7700 a jej prípisom o odložení opakovaného podnetu z 19. októbra 2016 (ďalej aj „napadnutý prípis krajskej prokuratúry“).

2. Sťažovateľka v rámci svojej činnosti analyzovala určenie školských obvodov a organizáciu vzdelávania detí na základných školách v zriaďovateľskej pôsobnosti mesta [REDAKOVANÉ] (ďalej aj „mesto“) z hľadiska zabezpečenia rovného prístupu rómskych detí k vzdelaniu. Bola toho názoru, že všeobecne záväzné nariadenie mesta [REDAKOVANÉ] [REDAKOVANÉ] č. 111/2010 o školských obvodoch na území mesta pre základné školy, ktorých zriaďovateľom je mesto, v znení dodatku č. 1 z 3. júla 2014 (ďalej len „VZN“) rozdelením ulíc, sídlisk, miestnych častí a obvodových obcí do jednotlivých školských obvodov základných škôl v zriaďovateľskej pôsobnosti mesta v čl. II – čl. IV tohto VZN prispieva k priestorovej segregácii rómskych detí na základných školách v zriaďovateľskej pôsobnosti mesta, a je tak v rozpore s platnou domácou a medzinárodnou legislatívou na ochranu pred diskrimináciou.

3. Listom z 23. decembra 2015 sa preto obrátila na mesto a žiadala o bezodkladné prijatie opatrení na zmenu aktuálne platného a účinného VZN a určenie školských obvodov pre základné školy spôsobom, ktorý bude v súlade s domácou a medzinárodnou legislatívou na ochranu pred diskrimináciou.

Primátor mesta na žiadosť sťažovateľky reagoval listom z 29. januára 2016, v ktorom ju okrem iného informoval aj o tom, že mesto sa bude zaoberať skutočnosťami, na ktoré sťažovateľka poukazovala, a bude ich analyzovať po stránke právnej aj vecnej. Zároveň uviedol, že je to však dlhodobější proces a bude potrebné vykonať aj zisťovania a až na základe zistení zváži prípadnú zmenu školských obvodov a zmenu príslušného VZN.

Z ďalších zistení sťažovateľky vyplynulo, že mesto je toho názoru, že určenie školského obvodu nemá za následok koncentráciu rómskeho obyvateľstva, ktorá je demograficky daná a nesúvisí so školskou dochádzkou. Podľa mesta percentuálne rozdelenie detí vzišlo prirodzeným vývojom situácie, t. j. na základe trvalého bydliska, ak zákonný zástupca nerozhodol inak.

4. Zo stanoviska mesta bolo sťažovateľke zrejmé, že popisovaný nezákonný stav neplánuje nijako riešiť a dotknuté VZN nezmení, preto sa 14. júla 2016 obrátila na okresnú prokuratúru s podnetom na preskúmanie zákonnosti dotknutého VZN a podnetom na podanie protestu prokurátora.

Okresná prokuratúra napadnutým prípisom sťažovateľku informovala, že nezistila dôvod na podanie prokurátorského opatrenia, a podnet sťažovateľky odložila, čím ho považovala za vybavený. Okresná prokuratúra v ňom skonštatovala, že sa plne stotožnila s písomným stanoviskom mesta, ktorý si prokuratúra od mesta vyžiadala a na ktorý v liste odkázala.

5. Keďže sťažovateľka zastávala názor, že postup a napadnutý prípis okresnej prokuratúry bol v rozpore so zákonom, keďže pri vybavovaní jej podnetu namietané skutočnosti nedostatočne preskúmala, nesprávne vyhodnotila namietané porušenie zákona, dôvodnosť podaného podnetu a dospela k nesprávnym záverom a navyše, okresná prokuratúra svoj postup pri vybavovaní podnetu sťažovateľky, ako aj rozhodnutie o odložení podnetu nedostatočne odôvodnila, podala 19. septembra 2016 opakovaný podnet na krajskej prokuratúre a žiadala o preskúmanie zákonnosti postupu a prípisu okresnej prokuratúry.

Krajská prokuratúra napadnutým prípisom sťažovateľku informovala, že, nezistiac dôvod na realizáciu prokurátorského opatrenia v netrestnej oblasti mimosúdnej vo vzťahu k preskúmanému VZN, jej podnet odložila. Z prípisu doručeného sťažovateľke vyplýva, že krajská prokuratúra svoj postup vo vzťahu k opakovanému podnetu sťažovateľky odôvodnila odkazom na správnosť postupu okresnej prokuratúry, ako aj odkazom na tvrdenia mesta.

6. Podľa názoru sťažovateľky „orgány prokuratúry nevykonali opatrenia na zistenie a odstránenie porušenia zákonnosti, na obnovu porušených práv a vyvodenie zodpovednosti za ich porušenie. Pri výkone svojej pôsobnosti nevyužili zákonné prostriedky tak, aby sa zabezpečila dôsledná, účinná a rýchla ochrana práv a zákonom chránených záujmov fyzických osôb, právnických osôb a štátu.“.

Sťažovateľka ďalej zastáva názor, že „okresná prokuratúra, po podaní podnetu sťažovateľky, a ani krajská prokuratúra, po podaní opakovaného podnetu zo strany sťažovateľky, nepripisovali oznamovaným skutočnostiam náležitý význam, aký by im z miesta orgánov na dohľad nad zákonnosťou prikladať mali.

V dostatočnej miere sa nezaoberali námietkami a argumentmi sťažovateľky, ktoré predniesla. Sťažovateľkou popisovaný protiprávny stav nedostatočne preskúmali, nesprávne vyhodnotili namietaný rozpor so zákonom i porušenie zákona, dôvodnosť podaného podnetu a opakovaného podnetu a dospeli k nesprávnym záverom. Navyše, svoj postup pri vybavovaní podnetu a opakovaného podnetu sťažovateľky, ako aj svoje rozhodnutia o odložení podnetu a opakovaného podnetu nedostatočne odôvodnili, čím založili ich nepreskúmateľnosť.“.

Chýbajúce náležité odôvodnenie, ktoré by podľa názoru sťažovateľky „bližšie objasňovalo a vysvetľovalo, aké logické a právne postupy viedli orgány prokuratúry k prijatým záverom o tom, že nezistili dôvod na podanie prokurátorského opatrenia, zakladá závažnú vadu konania a porušuje právo sťažovateľky na spravodlivý proces. Povinnosť dostatočne odôvodniť rozhodnutie je pritom jedným z princípov riadneho a spravodlivého procesu vyplývajúcich z čl. 36 Listiny základných práv a slobôd, čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, ako i z čl. 46 ods. 1 Ústavy SR.“.

Aj napriek tomu, že sťažovateľka namietala nepreskúmateľnosť záverov okresnej prokuratúry v opakovanom podnete, ani krajská prokuratúra túto závažnú vadu konania neodstránila. Aj prípis o odložení opakovaného podnetu trpí podľa sťažovateľky touto závažnou vadou a je rovnako nepreskúmateľný ako rozhodnutie a postup okresnej prokuratúry. Krajská prokuratúra sa navyše podľa sťažovateľky nedostatočne vysporiadala so skutočnosťami a nedostatkami v postupe a rozhodnutí okresnej prokuratúry, na ktoré sťažovateľka vo svojom opakovanom podnete upozorňovala.

7. Sťažovateľka ďalej namieta, že postupom a prípismi označených orgánov prokuratúry došlo aj k porušeniu jej práva na účinný prostriedok nápravy podľa čl. 13 dohovoru, keď ani orgán nadriadenej prokuratúry – krajská prokuratúra – po podaní opakovaného podnetu zo strany sťažovateľky neposkytol náležitú a účinnú právnu ochranu namietanému porušovaniu práv a chránených záujmov.

Aj napriek konkrétnym nedostatkom v postupe a rozhodnutí o odložení podnetu sťažovateľky zo strany okresnej prokuratúry, ktoré sťažovateľka popísala v opakovanom podnete, krajská prokuratúra nezakročila a neposkytla právu sťažovateľky na riadne preskúmanie oznamovaného podozrenia z porušenia zákona náležitú pozornosť.

Jej právo na účinný prostriedok nápravy bolo teda porušené tým, že *„ani krajská prokuratúra nezabezpečila efektívne zjednanie nápravy v konaní, ktoré sťažovateľka iniciovala a v rámci prebiehajúcich konaní bolo porušené jej právo na spravodlivý proces, spôsobom ako to je uvedené v tejto ústavnej sťažnosti.*

V zmysle požiadavky plynúcej z čl. 13 dohovoru bola krajská prokuratúra povinná o podanom opakovanom podnete sťažovateľky konať a rozhodnúť spôsobom rešpektujúcim právo na spravodlivý proces vo všetkých jeho podobách, teda aj v podobe princípu rovnosti zbraní. Ako už sťažovateľka uviedla vyššie aj krajská prokuratúra porušila princíp rovnosti zbraní a neodstránila sťažovateľkou namietané vady postupu a rozhodnutia o odložení podnetu zo strany okresnej prokuratúry, ktorá selektívne prihliadla len na skutočnosti uvádzané mesta. Takto krajská prokuratúra odoprela sťažovateľke charakter účinného právneho prostriedku nápravy porušenia práva na spravodlivé konanie.“

8. Sťažovateľka poukazuje na to, že vyčerpala všetky účinné opravné alebo iné právne prostriedky, ktoré jej zákon na ochranu jej základných práv alebo slobôd účinne poskytuje a na použitie ktorých bola oprávnená podľa osobitných predpisov, tak ako to ustanovuje § 53 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“).

Sťažovateľka je toho názoru, že ďalší opakovaný podnet v zmysle § 36 od. 2 zákona č. 153/2001 Z. z. o prokuratúre v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o prokuratúre“) nemožno považovať za účinný prostriedok ochrany jej základných práv

alebo slobôd v zmysle § 53 ods. 1 zákona o ústavnom súde. Ďalší opakovaný podnet sťažovateľky, ktorý z dôvodu právnej opatrnosti podala na Generálnej prokuratúre Slovenskej republiky (ďalej len „generálna prokuratúra“) 30. novembra 2016, nepovažuje za účinný prostriedok a vzhľadom na to, že tento opakovaný podnet v tejto veci je v poradí tretím, ktorým sa domáha preskúmania zákonnosti dotknutého VZN bez toho, aby obsahoval nové skutočnosti, keďže všetky dôsledne popísala vo svojom predchádzajúcom podnete a v opakovanom podnete, je veľmi pravdepodobné, že tento bude taktiež odložený.

9. V závere svojej sťažnosti preto sťažovateľka navrhuje, aby ústavný súd vyslovil porušenie jej v sťažnosti označených základných práv a práv podľa medzinárodných dohôrov označeným postupom a prípisom okresnej prokuratúry a krajskej prokuratúry, aby tieto prípisy zrušil a vec vrátil krajskej prokuratúre na ďalšie konanie. Zároveň si uplatnila náhradu trov konania.

II.

10. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

11. Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona o ústavnom súde každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí senátu bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

12. Sťažovateľka v sťažnosti podanej ústavnému súdu namieta porušenie svojho základného práva na inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, základného práva na rovnosť v konaní podľa čl. 47 ods. 3 ústavy, ako aj práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru a práva na účinný opravný prostriedok podľa čl. 13 dohovoru v spojení s čl. 6 dohovoru o rasovej diskriminácii napadnutým prípisom okresnej prokuratúry, napadnutým prípisom krajskej prokuratúry, ako aj postupmi, ktoré predchádzali ich vydaniu.

13. Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy sa každý môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Podľa čl. 47 ods. 3 ústavy sú si všetci účastníci v konaní rovní.

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru má každý právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom.

Podľa čl. 13 dohovoru v spojitosti s čl. 6 dohovoru o rasovej diskriminácii každý má právo na účinnú ochranu zo strany štátu pred všetkými činmi rasovej diskriminácie podľa čl. 6 dohovoru o rasovej diskriminácii.

14. V súvislosti so sťažnosťou smerujúcou proti postupom a prípisom orgánov prokuratúry pri vybavovaní podnetov sťažovateľky ústavný súd považoval za potrebné poukázať na ustanovenia § 31 a nasl. zákona o prokuratúre, ktoré upravujú spôsob vybavovania podnetov príslušnými orgánmi prokuratúry.

15. Podľa § 31 ods. 1 zákona o prokuratúre prokurátor vykonáva svoju pôsobnosť v rozsahu ustanovenom zákonom aj na základe podnetu, pričom je oprávnený vykonať opatrenia na odstránenie zistených porušení, ak na ich vykonanie nie sú podľa osobitných zákonov výlučne príslušné iné orgány.

Podľa § 31 ods. 2 zákona o prokuratúre podnetom sa rozumie podanie, ktoré smeruje k tomu, aby prokurátor vykonal opatrenia v rozsahu svojej pôsobnosti.

Podľa § 36 ods. 1 zákona o prokuratúre podávateľ podnetu môže žiadať o preskúmanie zákonnosti vybavenia svojho podnetu opakovaným podnetom, ktorý vybaví nadriadený prokurátor alebo ním určený prokurátor.

Podľa § 36 ods. 2 zákona o prokuratúre ďalší opakovaný podnet sa vybavuje iba vtedy, ak obsahuje nové skutočnosti alebo ak tak rozhodne nadriadený prokurátor. Ďalším opakovaným podnetom sa rozumie v poradí tretí a každý ďalší podnet, v ktorom podávateľ podnetu prejavuje nespokojnosť s vybavením svojich predchádzajúcich podnetov v tej istej veci.

Podľa § 36 ods. 3 zákona o prokuratúre ak v tej istej veci, v ktorej už bol vybavený podnet iného podávateľa podnetu, podá podnet ďalší podávateľ podnetu bez uvedenia nových skutočností, vec netreba prešetrovať; podávateľ podnetu sa upovedomí o spôsobe vybavenia pôvodného podnetu.

Podľa § 36a ods. 1 zákona o prokuratúre pri vybavovaní podnetu je prokurátor povinný prešetriť všetky okolnosti rozhodné pre posúdenie, či došlo k porušeniu zákona alebo iného všeobecne záväzného právneho predpisu, či sú splnené podmienky na podanie žaloby na súd, návrhu na začatie konania alebo opravného prostriedku, či je dôvod na vstup do už začatého konania pred súdom alebo na vykonanie iných opatrení, na ktoré je podľa zákona oprávnený generálny prokurátor alebo prokurátor. Prokurátor pri vybavovaní podnetu prihliada na všetky skutočnosti, ktoré počas prešetrovania vyšli najavo.

Podľa § 36a ods. 2 zákona o prokuratúre ak prokurátor zistí, že podnet je dôvodný, vykoná opatrenia na odstránenie porušenia zákona a ostatných všeobecne záväzných právnych predpisov podľa tohto zákona alebo podľa osobitných predpisov alebo opatrenia, na ktorých vykonanie je podľa zákona oprávnený generálny prokurátor alebo prokurátor.

Podľa § 6 ods. 1 písm. a) zákona o prokuratúre je nadriadený prokurátor oprávnený vydať podriadenému prokurátorovi pokyn, ako má postupovať v konaní a pri plnení úloh, prípadne vykonať úkony podriadeného prokurátora alebo rozhodnúť, že ich vykoná iný podriadený prokurátor.

16. Podľa judikatúry ústavného súdu podnet v zmysle § 31 ods. 2 zákona o prokuratúre, ako aj opakovaný podnet podľa § 36 zákona o prokuratúre (pričom do 31. decembra 2015 to bol opakovaný podnet podľa § 34 zákona o prokuratúre) poskytujú

sťažovateľke účinnú ochranu jej práv a právom chránených záujmov (m. m. IV. ÚS 158/03, IV. ÚS 80/03, IV. ÚS 330/04, IV. ÚS 53/05, I. ÚS 186/05, II. ÚS 94/06, I. ÚS 112/06). Podnet, ako aj opakovaný podnet zakladajú povinnosť príslušného prokurátora, resp. nadriadeného prokurátora sa ním zaoberať, vybaviť ho a spôsob vybavenia oznámiť podnecovateľovi.

17. Sťažovateľka proti napadnutému prípisu okresnej prokuratúry podala opakovaný podnet podľa § 36 ods. 1 zákona o prokuratúre, o ktorom rozhodovala krajská prokuratúra a vybavila ho napadnutým prípisom. Keďže právomoc krajskej prokuratúry preskúmať v konaní o podnete napadnutý prípis okresnej prokuratúry vylučuje právomoc ústavného súdu, ústavný súd sťažnosť v tejto časti odmietol z dôvodu nedostatku právomoci. Sťažovateľka ale podala z opatrnosti aj ďalší opakovaný podnet podľa § 36 ods. 2 zákona o prokuratúre adresovaný generálnej prokuratúre, ktorý však ona sama nepovažuje za účinný prostriedok nápravy.

18. Ústavný súd už aj v predchádzajúcich konaniach vyslovil právny názor, že vynechanie opakovaného podnetu a ďalšieho opakovaného podnetu ako právneho prostriedku nápravy v rámci sústavy orgánov prokuratúry Slovenskej republiky nemožno nahrádzať podaním sťažnosti v konaní pred ústavným súdom, pretože takto by sa obmedzovala možnosť orgánov prokuratúry vo vlastnej kompetencii nielen preveriť skutočnosti, ktoré tvrdí sťažovateľ, ale aj prijať opatrenia podľa zákona o prokuratúre, ktoré by účinne napomohli odstráneniu procesných alebo faktických prekážok zákonného postupu (obdobne I. ÚS 186/05, IV. ÚS 53/05).

19. Keďže sťažovateľka podala na generálnej prokuratúre ďalší opakovaný podnet, uvedený právny prostriedok jej ešte umožňuje dosiahnuť účinnú nápravu vzhľadom na právomoc nadriadeného prokurátora (generálneho prokurátora Slovenskej republiky) záväzným pokynom nariadiť prijatie efektívnych opatrení v predmetnej veci, ak by na základe ďalšieho opakovaného podnetu sťažovateľky došiel k záveru, že napadnuté prípisy označených orgánov prokuratúry boli v rozpore so zákonom.

20. Ustanovenie § 36 ods. 2 zákona o prokuratúre bráni podaniu ďalšieho opakovaného podnetu iba v prípade neuvedenia nových skutočností. Avšak podľa názoru ústavného súdu práve skutočnosti, tak ako sú prednesené v sťažnosti ústavnému súdu, by mali byť tými „novými skutočnosťami“, ako ich má na mysli zákon o prokuratúre a o ktorých má právomoc rozhodnúť nadriadený orgán prokuratúry. Inými slovami, spôsob vybavenia opakovaného podnetu krajskou prokuratúrou ešte sťažovateľka pred orgánmi prokuratúry nenapádala, ale sa obrátila priamo na ústavný súd. Išlo by pritom vo svojej podstate o podnet na preskúmanie správnosti postupu krajskej prokuratúry, ktorý ešte predmetom prieskumu zákonnosti nemohol byť. Taktiež podľa tohto odseku sa ďalší opakovaný podnet a vybavuje aj vtedy, ak tak rozhodne nadriadený prokurátor.

21. V zmysle už uvedeného možno uzavrieť, že právny poriadok Slovenskej republiky poskytuje sťažovateľke účinný právny prostriedok ochrany ich základných práv a slobôd, ktorý sťažovateľka využila (t. j. podala ďalší opakovaný podnet adresovaný generálnej prokuratúre). Inak povedané, v tejto chvíli sa sťažnosť podaná ústavnému súdu javí byť predčasne podaná, keďže existuje iný orgán verejnej moci (generálna prokuratúra) oprávnený poskytnúť ochranu základným právam a slobodám sťažovateľky.

22. Posudzujúc sťažnosť sťažovateľky, ústavný súd uzatvára, že prijatím sťažnosti na ďalšie konanie by došlo k vzniku ústavne neakceptovateľného stavu, keď by v zásade o rovnakej veci rozhodovali paralelne viaceré orgány – generálna prokuratúra a ústavný súd (porov. *mutatis mutandis* II. ÚS 1/08, II. ÚS 393/2014, III. ÚS 632/2014, IV. ÚS 146/08, IV. ÚS 420/2011). Išlo by o taký stav, ktorý je v právnom štáte neaprobateľný, pretože by mohol viesť k rozdielnym rozhodnutiam v rovnakej veci, čo by malo negatívne (a len obťažne odstrániteľné) dôsledky na právnu istotu, ktorá tvorí integrálnu súčasť princípov právneho štátu.

23. V nadväznosti na uvedené ústavný súd v záujme právnej istoty sťažovateľky zároveň poukazuje na svoje predchádzajúce rozhodnutia (napr. m. m. I. ÚS 184/09, I. ÚS 237/09, I. ÚS 239/09, IV. ÚS 49/2010), ktoré môžu byť aplikované aj v jej konkrétnom prípade, v ktorých vyslovil, že lehota na prípadné podanie sťažnosti

po rozhodnutí o dovolaní bude považovaná v zásade za zachovanú aj vo vzťahu k predchádzajúcemu právoplatnému rozhodnutiu s výnimkou prípadov, keď to konkrétne okolnosti veci zjavne vylučujú. Uvedené podľa názoru ústavného súdu možno uplatniť aj v okolnostiach veci sťažovateľky, a to v prípade ak generálna prokuratúra odloží jej ďalší opakovaný podnet ako nedôvodný. Nie je preto dôvodné, aby sťažovateľka v prípade podania tohto prostriedku nápravy podala zároveň aj sťažnosť podľa čl. 127 ods. 1 ústavy, pretože aj za predpokladu, že by generálna prokuratúra dospela k záveru, že ďalší opakovaný podnet nie je dôvodný, nemožno sťažnosť podľa čl. 127 ods. 1 ústavy smerujúcu proti rozhodnutiu, ktoré predchádzalo rozhodnutiu generálnej prokuratúry, odmietnuť pre jej oneskorenosť (porovnaj k tomu aj judikatúru týkajúcu sa síce dovolania, ktorú ale možno uplatniť aj v prípade sťažovateľky, a to rozsudok Európskeho súdu pre ľudské práva z 8. 11. 2007 vo veci Soffer proti Českej republike, sťažnosť č. 31419/04, alebo rozsudok z 12. 11. 2002 vo veci Zvolský a Zvolská verus Česká republika, sťažnosť č. 46129/99, body 51, 53 a 54).

24. Vzhľadom na tieto skutočnosti sa ústavný súd podanou sťažnosťou vo vzťahu ku krajskej prokuratúre meritórne nezaoberal, ale pri predbežnom prerokovaní ju podľa zásady *ratio temporis* odmietol ako neprípustnú (predčasne podanú) podľa § 53 ods. 1 v spojení s § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

25. Pretože sťažnosť sťažovateľky bola ako celok odmietnutá, bolo už bez právneho dôvodu zaoberať sa jej ďalšími návrhmi uvedenými v sťažnosti.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 13. decembra 2016